

"פשטה" בקידושין

א. גמ' קידושין ז, א:

אמר רבא התקדשי לי לחציי מקודשת חציך מקודשת לי אינה מקודשת וכו'. אמר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא וניפשטו לה קידושי בכולה מי לא תניא האומר רגלה של זו עולה וכו'.

ובתוס' ד"ה ונפשטו הקשו וז"ל: "תימה דבריש תמורה יליף רגלה של זו עולה ובדבר שהנשמה תלויה בו מקרא דכתיב כל אשר יתן ממנו לדי' וגבי אשה לא כתיבי קראי וא"כ מאי פריך הא לא דמו להדדי ותירצו שלכך דקדק רש"י ופירש דהא מקודשת בלשון הקדש קאמר לה וכדאמר בריש פירקין וכו'. לפיכך יש להיות דינה כהקדש אבל אם היה אומר מאורסת או חד מהנהו לישני דלעיל על זה לא היה מקשה ונפשטו קידושי בכולה".

ותירוצם זה צ"ע, חדא דהם הקשו שאין ללמוד מעולה לאשה ולכאורה מה תירצו בזה שאמרו שרק בלשון מקודשת שייכת קושיית הגמ', סוף סוף אין ללמוד מעולה לאשה ושנית צריך להבין את החילוק בין לשון מקודשת לשאר לשונות הקידושין, הרי בכל לשון שלא תהיה האשה מקודשת ואין הפרש בין לשון אחת לשניה. וצ"ע ובעזה"י יתבאר בהמשך.

ב. שם ע"ב הסתפקה הגמ':

בעי רבא חציך בפרוטה וחציך בפרוטה מהו כיוון דאמר לה בפרוטה ופרוטה פסקה למילתיה או דילמא כל ביומיה מונה והולך הוא.

והקשו בתוס' ד"ה חציך בפרוטה וז"ל: "ואם תאמר אמאי לא יועיל והא לא אמר לעיל דלא פשטו קידושין בכולה אלא משום דאיכא דעת אחרת ואינה מתרצה אלא למה ששומעת אבל אם היינו יודעים שמתרצה בכולה פשטו קידושין בכולה והכא גלי דעתה שמתרצה בכולה" ע"כ.

וכוונתם להקשות שגם אם נאמר, שמכיוון שאמר לה בפרוטה ופרוטה פסקה למילתיה ויש כאן חסרון של חצי אשה, מכל מקום הואיל ועקרונית האשה מסכימה להתקדש כולה, שיחולו הקידושין מדין פשטה ולא ע"י שני מעשי הקידושין שכן אין דעת אחרת המעכבת (ולכאורה פשוט שהבעל יהיה חייב בשתי פרוטות ולא בפרוטה אחת אלא שהפרוטה השנייה תהיה כתמורה לכך שהאשה מקודשת ולא כחלק ממעשה הקידושין) ותירצו שבאמת אם היה

מדובר שאמר לה בלשון קידושין היו פושטים קידושין בכולה אבל בסוגיין מדובר שאמר לה הרי את מאורסת וזה כשיטתם שהובאה לעיל שרק בלשון מקודשת שייך דין פשטה ולא בשאר לשונות קידושין.

ג. הגמ' לעיל ע"א הסבירה, שהחילוק בין בהמה לאשה, שבאשה אין דין פשטה, בכך ש"התם בהמה הכא דעת אחרת" יעוי"ש ובביאור תירוץ הגמ' נחלקו הראשונים, שלתוס' שהובא לעיל, פשוט שכוונת הגמ' לומר שיש דעת אחרת שנצרכת לחלות חידושין ואינה מסכימה להתקדש ולכן מעכבת את התפשטות הקדושין וכן הוא להדיא ברש"י ד"ה התם בהמה, וז"ל: "והכא דעת אחרת יש חשובה כמותו המעכבת בדבר, שאם אין אשה רוצה אינם קדושין וזו לא נתרצתה אלא לחציה לפיכך אין דבורו תפיס בה".

עולה מדברי רש"י שהגמ' מדברת במציאות, שהאשה מוכנה להתקדש רק לחציה ועל זה הקשה מר זוטרא שיחולו קדושין מדין פשטה (ובביאור קושייתו יש לומר בתרי אנפי, או שיחול פשטה בע"כ של אשה כיוון שהסכימה לחצי, או שסבר שרבי דיבר גם במציאות שהאשה מוכנה להתקדש כולה והגמ' חדשה, שרק בגוונא שדעת האשה מעכבת והאשה מסכמת להתקדש רק לחציה דיבר רבא. וראשון נראה עיקר).

ותירצה הגמ' שיש דעת אחרת אבל אה"נ שאם האשה תסכים להתקדש לגמרי תהיה מקודשת מדין פשטה, אבל הרשב"א פליג עליהם, וז"ל: "תמיהא לי הכא נמי כבהמה היא דהא כיוון דאיהי מקבלה קידושי דעתה שיפשטו קדושין בכולה ומי מעכב". והיינו שעל תירוץ הגמ' הכא דעת אחרת הוקשה לרשב"א שכיוון שהאשה מקבלת את הקדושין יש בזה בירור שהיא רוצה להתקדש כולה (וצ"ב מנ"ל האי אומדנא) שוב אין דעת אחרת מעכבת את התפשטות הקדושין וחוזרת קושיית מר זוטרא למקומה מדוע לא יחול דין פשטה ותירץ הרשב"א: וניחא לי דכיוון דאילו בעיא איהי לעכובי מעכבא ואינה מקודשת מכח דבריו בלבד השתא דבעיא דליפשטו בכולה הוה ליה כמקחת את עצמה" עכ"ל. ולכאורה תירוץ הרשב"א צ"ע רב שהרי בכל קדושין לולי הסכמת האשה הקדושין לא חלים והמעשה בטל ובכל זאת אין בזה חסרון של מקחת עצמה ומאי שנא הכא שכיוון שצריך את הסכמתה אז גם אם מסכימה הו"ל שמקחת את עצמה, וצ"ע.

ד. והנראה לומר בכל זה הוא דיש לחקור במהות דין פשטה מהו האם זהו דין במעשה ההקדש שהתורה נתנה כח למקדיש חצי, שמעשה הקדש יקדיש הכל או שזהו דין שקדושה שחלה על דבר מסויים מתפשטת לכולו או שזהו דין אחר, ואחר העיון נראה לומר שיש בזה הבדלים בין שיטות הראשונים

השונוות. דהנה לעיל אות א' הבאנו את קושיית תוספות ד"ה ונפשטו שהקשו שלעניין עולה יש פסוק שממנו לומדים דין פשטה אבל בעניין אשה אין פסוק ומהיכא תיתי לחדש דין פשטה בקדושי אשה יעויי"ש מה שתירצו והנה גם הריטב"א הקשה קושיה זאת ובתירוץ ראשון תירץ, שבהקדיש דבר שהנשמה תלויה בו לכו"ע היא כולה עולה ולא בעינן רבויא דקרא ונראה בהסבר הדברים, שלריטב"א בכה"ג לא נזקקים כלל לדין פשטה כיוון שהקדשת דבר שהנשמה תלויה בו היא בעצם הקדשת כל הבהמה.

ולדרכו של הריטב"א נר"ל שגדר דין פשטה אינו במעשה ההקדש ולא בחלותו אלא זהו דין בבהמה - שמקצת בהמה ככל בהמה, אלא שנחלקו התנאים מהו שיעור המקצת הזה האם זהו רק בדבר שהנשמה תלויה בו או שגם בפחות מכך.

שוב ראיתי שזה אינו, דשפיר יש לומר שלריטב"א שני דינים הם: בהקדשת דבר שהנשמה תלויה בו בבהמה קדושה כולה מסברא ולא בעינן כלל לדין פשטה והסברא היא, שהקדשת חלק חשוב כזה מהבהמה שבחסרונו תמות הבהמה הרי היא כהקדשת כל הבהמה. ובהקדשת דבר שאין הנשמה תלויה בו בזה שפיר יש לומר שאין זה דין בבהמה, שמקצתה ככולה, אלא זהו דין במעשה ההקדש או בחלותו וכנ"ל. וכך נראה יותר, שהרי לשון הגמ' היא "פשטה קדושה" ולא מקצת בהמה ככל הבהמה ומשמע יותר שזהו דין בהקדש).

ה. ובדעת התוס' שמיאנו בתירוץ הריטב"א, צריך לומר, שגם בכה"ג שהקדיש דבר שהנשמה תלויה בו בעינן לדין פשטה ואין זה דין שנלמד מסברא כנ"ל וכנראה שהעלו כך מכח לשון הגמ' "ונפשטו קידושי בכולה" ודייקה הגמ' לומר ונפשטו ולדברי הריטב"א אין זה ונפשטו אלא אלו קדושין ישירים של כל האשה וצריך לומר, שלריטב"א השתמשה הגמ' בלשון מושאלת ודוחק קצת.

ו. והנה לעיל תמהנו על תירוץ התוס', דמה הועילו במה שתרצו, שרק באומר בלשון קידושין שייד דין פשטה ולא במקדש באחד משאר לשונות הקידושין הא סוף סוף מהיכא תיתי ללמוד ממקדיש בהמה למקדש אשה ונראה לומר שבקושייתם סברו תוס' שדין פשטה הוא דין בחלות ההקדש, שבהמה שקדושה בחלקה מתפשטת הקדושה על כולה ולכן הקשו מנא לן שהוא הדין גם לאשה שמקודשת בחלקה שמתפשטים הקידושין על כולה וגם היה פשיטא לתוספות בשלב הקושיא שבכל לשון קידושין הקשתה הגמ' שיהיה דין פשטה ובתירוצם התחדש שדין פשטה הוא דין במעשה הקדש ותדשה

התורה שבכוחו של מעשה הקדש על חלק, לחול על הכל וממילא מובן שאין צורך ללימוד מיוחד לקדושין, שהרי אין זה דין האשה שמקודשת חציה-שיתפשטו הקדושין על כולה-אלא זהו דין במעשה הקדושין ושפיר יש לומר שאין לחלק בין הקדש לקדושין. לפי זה מבואר היטב החילוק בין לשונות הקדושין השונות: רק בלשון קדושין יחול דין פשטה ולא בשאר לשונות. ובהקדם מה שיסד הגר"ז גוסטמן זצ"ל (בספר קונטרסי שעורים סימן א אות א) שבכל קדושין יש שלושה עניינים: א. קניין - שהאשה נקנית לבעלה, ב. איסור - שהוא אוסר לה אכולי עלמא כהקדש, ג. מיוחדת ומזומנת לבעלה. ויהרי את מקודשת' הוא לשון איסור וימאורסת' הוא לשון קניין ויהרי את לי לאינתו' הוא לשון מיוחדת ומזומנת לבעלה. ויש לומר שבלשון קידושין הנפעל באופן ישיר מדיבורו הוא ענין האיסור אכולי עלמא ומכאן זה נפעלים שאר ענייני הקדושין וכן בלשון מאורסת הנפעל באופן ישיר הוא ענין הקניין ובלשון הרי את לי לאינתו הנפעל באופן ישיר הוא עניין האשות שמיוחדת ומזומנת לבעלה.

ולפי זה מובן שכיוון שדין פשטה אינו דין בתלות ההקדש או הקידושין אלא זהו דין במעשה ההקדש אז רק במקום שמעשה הקדושין הוא מעשה הקדש שייך דין פשטה.

ז. וגם רש"י ס"ל כתוספות. חדא דבד"ה התם בהמה היא כתב להדיא "לפיכך יש כח במאמרו לפשוט" הרי שמדויק בדבריו שהפושט הוא הדבור ולא חלות הקדושה נפשטת ועוד שבד"ה ניפשוטו כתב וז"ל: "דהא מקודשת בלשון הקדש האמר לה" הרי שגם רש"י תלה את דין פשטה בקידושין באמירת לשון מקודשת וזה כשיטת תוספות וכפי שנתבאר לעיל בשיטתם.

ח. אבל בדעת הרשב"א נראה שהוא חולק עליהם ולרשב"א גדר פשטה הוא דין בחלות הקדושה ולכן גם בגוונא שהאשה מסכימה להתקדש כולה יהיה חסרון של מקחת עצמה כיוון שכל ההלכה של פשטה היא אינה ע"י מעשה המקדיש אלא כתוצאה מכך שחלה הקדושה, ובגוונא שהאשה לא רוצה להתקדש הרי שדעתה מעכבת מחלות הקידושין להתפשט נמצא שהסכמתה אינה מהווה רק תנאי לכך שמעשה הקידושין של המקדש יחולו כמו בכל קידושין רגילים שהבעל מצדו עושה מעשה קידושין מושלם והסכמת האשה מהווה רק תנאי לחלותם אלא הסכמת האשה היא יוצרת את התפשטות הקדושין שלולי הסכמתה התורה לא אומרת כלל את ההלכה שחצי קדושין מתפשטים לכל האשה, משא"כ לפי שיטת רש"י ותוספות שמעשה הקדושין הוא הפושט הרי שבמקדש חצי אשה זה כמו כל קדושין אחרים שמצידו

הבעל עושה מעשה קדושין שלם והסכמת האשה היא רק תנאי המעכב את חלותו. (מיהו זאת יש לעיין מה היה הדין לרשב"א אם אשה היתה מתקדשת בע"כ [כהו"א של הגמ' ב,ב] האם מכיוון שאין דעת אחרת מעכבת ולא צריך את הסכמת האשה לקידושין היתה האשה מקודשת כולה מדין פשטה או כיוון שגם בכה"ג הקידושין נוצרים לא כתוצאה ממעשה הבעל אלא כתוצאה מחלותם על חצי, יש כאן חסרון, שלא הבעל עושה את כל הקדושין ובמלים אחרות יש לעיין מה החסרון ב"כי תקיח" האם זה שהאשה מעורבת בקידושין או זה שלא הבעל עושה את כל מעשה הקידושין. ולאחר העיון נראה בדעת הרשב"א כצד הראשון שהרי הרשב"א נימק את דבריו בכך שהאשה יכולה לעכב ולא בזה שלא הבעל הוא עושה את כל המעשה).

ט. איתא בגמ' ז, א:

בהמה של שני שותפין הקדיש חציה וחזר ולקחה והקדישה קדושה ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה.

הנה מהגירסא המופיעה בגמרא דילן משמע בבירור שלולא שלאחר שהשותף שהקדיש חציה וחזר ולקחה יחזור ויקדיש את חציה השני לא תהיה קדושה כל הבהמה אלא רק חציה אלא שהמאירי הביא גירסא אחרת וז"ל:

ויש שאין גורסין והקדישה אלא מכיוון שלקח חצי האחר ואע"פ שלא הקדיש עדיין אותו חצי שלקח קדושה היא שמאחר שכבר הקדיש חציה תכף שלקח חציה האחר נתפשטה הקדושה בכולה אלא שבספרים מוגהים מצאנו כנוסח ראשון וכן כתבו גדולי המחברים.

ונראה לומר שמחלוקת גרסאות זאת שהביא המאירי תלויה בהבנה בגדר דין פשטה שאם נאמר שמציאות הקדושה בחצי בהמה היא היוצרת את דין פשטה יש לומר שכל זמן שיש דעת אחרת המעכבת כמו בשותפין הרי שיש סיבה שיהיה דין פשטה כיוון שחצי בהמה קדושה אלא שיש עכוב בדבר ומשחזר השותף ולקחה והוסר העיכוב של דעת אחרת ממילא יחול דין פשטה. אבל אם נאמר שדין פשטה הוא שבכח מעשה של הקדשת חצי בהמה לפשוט קדושה על כל הבהמה וכח המעשה הוא המתפשט אז לכאורה ברגע שכלה המעשה ולא "הצליח" ליצור קדושה בכל הבהמה שוב אין מה שיחיל דין פשטה לולא שיחזור השותף שלקחה ויקדיש חציה השני לא תהיה קדושה. ולדברינו הרשב"א יסבור כמו אותה הגירסא שמוחקת את המילה והקדישה ואילו רש"י ותוספות גורסים אותה.

י. הב"י באהע"ז סימן לא הביא את שיטת התוספות (ז,ב ד"ה חצייד בפרוטה), שהובאה לעיל, שבאומר חצייד בפרוטה וחצייד בפרוטה בלשון מקודשת בזה לא הסתפקה הגמ' שמקודשת אלא ודאי מקודשת כיוון שיש גילוי דעת מצידה שמתרצה להתקדש כולה וכתב על זה הב"י וז"ל:

ואין כן דעת הפוסקים שלא חילקו בכך והרמב"ם ורבינו כתבו באומר בלשון קידושין.

הא קמן שהב"י הוכיח במישור שדעת הרמב"ם היא שלא כתוספות ובכל גוונא של לשון קידושין הסתפקה הגמ' האם יש כאן חסרון של חצי אשה או לא ובשוב קושיית התוס' כתב הב"י שבזמן שאמר לה תחלה חצייד בפרוטה אין גילוי דעת שהיא מתרצה בכולה וכשחוזר ואומר לה וחצייד בפרוטה שאז יש גילוי דעת שהיא מרוצה כולה להתקדש, יש לומר, שאין זה מעיד שגם מעיקרא הסכימה להתקדש כולה אלא רק עכשיו היא חוזרת בה (ומה שיש להקשות ולתרץ בשוב זה של הב"י יעויין בקונטרסי שעורים יא אות ו ואכמ"ל). מדברי הב"י עולה, שגם לרמב"ם וחטור היכא שיש גילוי דעת מפורש שברצונה להתקדש כולה שפיר יחול דין פשטה (ולכאורה אין צורך לפי דבריו לחדש ברמב"ם, שרק באומר בלשון קידושין יחול זה דין פשטה כשאיכא גילוי דעת אלא בכל לשון) אלא שבמקרה דחצייד בפרוטה וחצייד בפרוטה אין גילוי דעת כזה.

יא. הרמב"ם (אישות ג,ט) כתב וז"ל:

אבל אם אמר לה חצייד מקודש לי אינה מקודשת שאין אשה אחת ראויה לשניים.

והנה לפי דברי מרן הב"י הנ"ל יש מן הקושי בכך, שהרמב"ם סתם דבריו שאינה מקודשת ולא הזכיר כלל, שאם יש גילוי דעת מצד האשה שהיא מרוצה להתקדש כולה אז מקודשת ומסתימת דבריו עולה לכאורה שגם בכח"ג יש חסרון דחצי אשה. לכן נראה יותר לומר לולי דברי הב"י, שהרמב"ם אינו סובר כלל את דברי התוספות שבאיכא גילוי דעת מקודשת מדין פשטה אלא הרמב"ם אזיל בשיטת הרשב"א, שבכח"ג יש חסרון דכי תקיח ולפי זה צריך לומר ששיטת הרמב"ם היא שגדר דין פשטה הוא התפשטות החלות של ההקדש ולא התפשטות המעשה.

יב. הרמב"ם (מעשה הקרבנות טו, ד) כתב וז"ל:

בהמת השותפין שהקדיש אחד מהן חציה שלו וחזר ולקח החצי האחר
והקדישו הרי זו קדשה וקריבה, עכ"ל.

מפורש ברמב"ם שהוא גורס בגמ' וחזר ולקחה והקדישה ולא משמיט את
המלה והקדישה, ולולי שיקדיש השותף שחזר ולקח את החצי האחר לא
תהיה קדושה, ולדברינו לעיל צריך לומר לפי זה שהרמב"ם סובר שגדר דין
פשטה הוא התפשטות הדבור ומהרמב"ם שהובא באות הקודמת העלינו
איפכא, וצ"ע. ובעז"ה יתבאר בהמשך.

יג. שער המלך (בהלכות נדרים יב, י) הביא ספיקו של הרב קול יעקב במי שהיו
לפניו שתי בהמות ונדר ואמר הרי אלו עולה ונמצאת אחת מהן בעלת מום או
טמאה, מי אמרינן כיוון דעל אותה בהמה לא חל הנדר אף על האחרת לא חל
הנדר דהוה ליה נדר שהותר מקצתו הותר כולו או דילמא עד כאן לא אמרינן
נדר שהותר מקצתו הותר כולו אלא כשחל הנדר מעיקרו ושוב הותר מקצתו
ע"י פתח אמנם אי מעיקרו אין מקום לחול על מקצתו כלל בכהאי גוונא
אפשר דקרינן ביה ככל היוצא מפיו יעשה, עכ"ל.

והנה לכאורה אם ננקוט, שגדר דין פשטה הוא התפשטות הדבור והאומר
חציה של בהמה זאת מוקדשת הרי הוא כמקדיש את כל הבהמה, אז יש לומר
שבהמת שותפין שהקדיש אחד מהן חציה אתינן לדין דנדר שבטל מקצתו
שהרי על חצי בהמת חבירו לא יחול ההקדש, וגמרא ערוכה לפנינו שבכהאי
גוונא על חצי הבהמה כן חל ההקדש ולדברינו לעיל ששיטת רש"י ותוס' היא
שאכן גדר דין פשטה הוא שדבור מתפשט הרי שאשכחנא פתרי לספיקו של
הקול יעקב לפי רש"י ותוספות. אכן בהתבוננות מעטה ביותר נראה שזו ודאי
אינה ראייה כלל וכלל. נראה פשוט שגם לפי הבנה זו בגדר דין פשטה אין
הביאור שהדבור בעצמותו נהפך להיות דבור של הקדש על הכל עד שנאמר
ששותף האומר תקדש חצי בהמה זאת הרי שמצד הלכה דפשטה הרי הוא
כאילו אמר תקדש כל הבהמה אלא שיש התנגשות בין המעשה שהוא מצדו
עשה לבין זה שיש דעת אחרת המעכבת חצי מהבהמה להיות הקדש ולכן
המעשה יחול רק על חצי, אלא הביאור הוא שהתורה נתנה כח למעשה של
הקדשת חצי בהמה שבכוחו להקדיש את כל הבהמה ולפי זה במקום שמכל
סיבה שהיא לא יכול לחול דין פשטה וכגון בשותפין דדעת אחרת המעכבת,
מלכתחילה יש לפנינו מעשה של הקדשת חצי הבהמה, שבכוחו להקדיש רק
חצי בהמה בלבד, ואין זה נוגע כלל לספק הקול יעקב בעניין הקדש שבטל
קצתו אי בטל כולו או לא.

יד. אשר לפי זה יש לדון במקדש חצי אשה והיא מרוצה להתקדש כולה, שלפי דברינו באות יג גם אי נימא שפשטה הוא התפשטות בדבור ולא בחלות יש לומר שכיוון שאם האשה אינה מרוצה להתקדש אלא לחציה הרי שלפנינו מעשה של קדושי חצי אשה בעל כח לקדש חצי אשה בלבד, אז גם במקום שהאשה מרוצה להתקדש כולה, הואיל וכח מעשה הקדושין האם יש בכוחו לקדש כולה או רק חציה תלוי בדעתה יש בזה משום כי תקיח מה שאין כן במקדש אשה שלמה, נהי שאם לא תרצה לא יחולו הקדושין אבל המעשה בעצמותו הוא מעשה קדושין על כל האשה וכולו הוא משל הבעל והרי לפנינו פתח פתוח ליישב דברי הרמב"ם שהרמב"ם באמת סובר שדין פשטה הוא התפשטות כח הדבור ולכן בבהמת השותפין שהקדיש חציה וחזר ולקחה, אם לא יקדיש את חציה השני, לא יחול דין פשטה, כיוון שדבורו כבר עבר מן העולם ובהלכות אישות הרמב"ם לא זכר כלל מזה שבמקדש חצי אשה אם בדעתה להתקדש כולה תהיה מקודשת הואיל ולשיטתו יש בזה חסרון ד'כי תקיח' וכמו שהתבאר.

בדעת התוספות שחולקים על הרמב"ם יש לומר, שהם סוברים שכיוון שאם האשה מרוצה להתקדש כולה הרי שהמעשה המקדש הוא משל הבעל, שהתורה נתנה כח למעשה זה לקדש את כולה, וכיוון שהאשה הסכימה להתקדש כולה הרי שמעשה של קדושי חצי אשה הוא בעל משמעות של קדושי כל האשה ובזה הוא שנחלקו הרמב"ם והתוס': לרמב"ם כיוון שמשמעות המעשה האם יחשב כקדושי כל האשה או רק חצי אשה תלוי בדעתה יש בזה משום 'כי תקיח', ולפי תוספות כיוון שלאחר הסכמתה להתקדש כולה המעשה המקדש הוא אמירת הבעל חציך מקודשת לי אין בזה משום 'כי תקיח'. ומעתה אין הכרח לומר גם בדעת הרשב"א שהוא סובר כמו היש גורסים שבמאירי שמשמיטים תיבת והקדישה ויש בזה מן הדוחק לומר כן אלא יש לומר שהרשב"א אזיל בשיטת הרמב"ם ומחלוקתו עם התוספות היא בגדרי 'כי תקיח' ולא בגדרי פשטה.